

# РЕШЕНИЕ

№ 28866

гр. София, 02.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в**  
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4799** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от Я. Х. (У. Н.), [дата на раждане], гражданин на Б., чрез адв. Г. от АК – Р., срещу Отказ за издаване на виза по заявление № DON250000161V от 15.04.2025г., издаден от Г. П., завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в Доха, Катар, като се иска отмяната му по съображения, относими към основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 3 и 4 АПК.

Изтъква, че кандидатът за виза имал сключен трудов договор от 13.02.2025г. с работодател българското дружество М. сандс ООД с ЕИК[ЕИК] – П., бил представен и списък на чужденците, регистрирани в Агенция по заетостта за осъществяване на краткосрочна заетост с вх. № РКЗ -10-00-0668/ 20.02.2025г. в който списък бил вписан и оспорващият, била приложена и декларация от работодателя за спазването на изискванията на чл. 28, ал.1 – 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) било осигурено жилище от работодателя както и декларация съгласно изискванията на чл.7, ал.1, т.2 от същия закон, на оспорващия в съответствие с изискванията бил осигурен и билет за двупосочен полет за пристигането му до Република България и за отпътуването му до Катар след изтичането на срока на трудовата му заетост и застраховка.

Счита отказът за незаконосъобразен, тъй като не били представени никакви правни съображения за отказа, било посочено единствено: представената информация относно обосновката на целта и

условията на планирания престой не е надеждна. Неясно било коя информация не е надеждна, от представените документи било видно, че целта на престоя била полагането на труд като сезонен работник. Претендира се, че в случая отказът не е посочил правно основание, нито като текст, нито като цифри. По съмнението в отказа, че оспорващият ще напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, също съществувала неяснота въз основа на какви доказателства административният орган приема това, също било неясно и посоченото за миграционен риск. Административният орган не бил извършил никакви проверки. Посочва задължението на българската държава по чл. 21, параграф 3, т. б) от Регламент № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на визов кодекс на Общността – относно проверките от консулството по заявлението за виза. Счита за нарушен чл.23 от Всеобщата декларация за правата на човека относно правото на всеки човек на труд. В случая с процесния отказ незаконосъобразно му се отказвало правото на труд, със сключването на трудовия договор, оспорващият изразил изрично и волята си да полага труд при избрания от него работодател.

Ответникът, Г. П., завеждащ Консулска служба на Посолството на Република България в Доха, Катар, чрез процесуален представител юрк. А., оспори жалбата изцяло, излага подробни съображения в писмено становище, иска от съда да отхвърли жалбата. Претендира законосъобразност на отказа, съдържащ правни и фактически основания за издаването му. Също се позовава на чл.21 от Визовия кодекс – всяко заявление се проверява дали отговаря на условията за влизане в чл.5, пар.1, букви в), г), д) от Кодекса на шенгенските граници, дали кандидатът не представлява опасност от миграционен риск и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Претендира, че за всяко заявление се прави справка във ВИС съгласно чл. 8 и чл.15 от Регламента на ВИС, за да се избегне грешен отказ или неправилно установяване на самоличността. Също така, лицето трябвало да разполага с достатъчно средства за издръжка и пребиваване в страната. Средствата за издръжка се преценяват с оглед продължителността и целта на престоя и въз основа на средните цени в държавите членки за храна и настаняване среден клас, умножени по броя на дните на престоя. В допълнителните бележки, които се явявали мотивите на акта, е посочено основанието за отказа, обоснован и съобразно императивните разпоредби на закона, получаването на виза не е субективно право, а само правна възможност за чуждите граждани, изтъква и практиката на СЕС, че държавите членки разполагат с широки правомощия при разглеждането на заявлението и вземане на решение по него съобразно общото законодателство на държавите членки.

По делото са приети представените доказателства по административната преписка, оспорващият не е изпълнил дадените му указания от съда да представи в превод на български език представените към жалбата му доказателства на чужд език.

По допустимостта на оспорването съдът приема следното:

Жалбоподателят Я. Х. (У. Н.), [дата на раждане], гражданин на Б., е гражданин на трета за ЕС страна – Б., който е включен в списък на чужденците, регистрирани в Агенцията по заетостта, извадки от който е представен по преписката, представен към декларация от работодател М. С. ООД общо за 27 лица, ведно с трудов договор от дата 13.02.2025г., длъжностна характеристика, декларации от работодателя по чл.28, ал.1 -2 и чл.7, ал.1, т.2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, в които е посочен и оспорващия. Видно от данните по делото, апликантът е попълнил в заявлението за шенгенска виза виза №. в графа 23 е посочено разрешение за сезонна работа до 90 дни, в графа 27 е посочено, че желае еднократно влизане в страната с планирани

дати на пристигане и напускане на Шенген съответно 12.06.2025г. и 09.09.2025г.

Следователно, се касае за заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване по смисъла на чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип "С". Съгласно чл.8, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). При така установеното, съдът приема, допустимост на оспорването и чл.10а, ал.4 ЗЧРБ не е приложим.

Видно от чл.4, ал.1 от същата Наредба, гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. (ОВ, L 303 от 28.11.2018 г., стр. 39) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи. Видно от приложението, Б. е посочена в същото и за влизане в страната на оспорвания е необходима виза.

По доказателствата и законосъобразността на отказа за виза:

Процесният Отказ за издаване на виза, издаден от консулско длъжностно лице - завеждащ консулска служба Г. П., при посолството на Република България в Доха, Катар, е издаден на 15.04.2025г., по заявление за издаване на виза с № DON250000161V, подадено от т Я. Х. (Y. H.), [дата на раждане], гражданин на Б..

Също така, процесният отказ представлява Приложение VI Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). От своя страна, заявлението за виза - също стандартен формуляр, представлява Приложение I към същия образец - хармонизиран образец на заявление, заявление за издаване на Ш. виза. Представен по делото само на английски език.

Видно от формулярът за отказ, процесната виза - тип "С" по смисъла на чл. 9а, ал.1, т.3 ЗЧРБ, е отказана на основанията по т.10 и т.13 от формуляра по образец, със следното съдържание: 10.предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна; и 13.има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата.

За компетентността на ответника за издаде отказа е представена Заповед № 95-00-26/16.01.2025г., с която на основание чл.34 и чл.29а, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, и чл.5, ал.3 от Устройствения правилник на Министерството на външните работи, е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят длъжностни лица, които да съставят и връчват Приложение VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността. В изпълнение на посоченото, със Заповед № 9 / 10.03.2024г. посланикът на Република България в Катар, П. Д., е определил Г. М. П. да издава формуляри по образец по чл. 34, ал.1 Наредбата за за условията и реда за издаване на визи и визовия режим, която от своя страна в актуалната си редакция към датата на издаване на процесния отказ, препраща към основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от

Визовия кодекс и изисква съставянето на формуляр за отказа в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

От всичко изложено следва, че процесният отказ е издаден на първо място от компетентен орган и при спазване на формалните изисквания за издаването му.

На следващо място, отказът за виза е постановен на предвидени по чл.32 от Визовия кодекс основания. Така чл. 32 е озаглавен "Отказ за издаване на виза", а според първия параграф,7 " 1. Без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва:, буква "а) ако кандидатът: (..) ii) не обоснове целта и условията на планирания престой; (..) или по буква б) ""ако са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, представени от кандидата, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението му да напусне територията на държавите-членки преди изтичането на визата, за която кандидатства. ". Необоснован е доводът в жалбата за неяснота на какви правни основания е постановен процесният отказ.

Оспорващият не е изпълнил дадените му указания от съда чрез адвоката да представи в превод на български език представените към жалбата му доказателства на чужд език. Така към жалбата са представени трудов договор между оспорващия и М. сандс ООД – двуезичен , с текст и на български език; длъжностна характеристика на работник в кухня, удостоверение за категория на апартаментен комплекс М. сандс в [населено място],местност Кавак дере, декларация от Е. Т., управител на М. сандс ООД, според която на сезонния работник – изброени лица сред които и Я. Х., е осигурено подходящо, отговарящо на всички изисквания за безопасност и здраве жилище до изтичане на срока на договора, на адрес – [населено място], апартаментен туристически комплекс М. сандс, жилището се предоставяло от работодателя, за ползването на жилището работникът е сключил договор за наем, а наемната цена била съобразена с получаваната заплата и не се приспадала автоматично от възнаграждението на сезонния работник, но договор за наем на жилището не е представен. От представеният трудов договор е видно, че е договорено възнаграждение в размер на 1077 лв., но в полза на двете страни е уговорена клауза за изпитване за срок от 3 месеца, който срок съвпада със срокът на договора – от 12.06.2025г. до 09.09.2025г., срокът за прекратяване на договора също е 3 -месечен, но не повече от остатъка от срока на договора. Работодателят се е задължил да покрие транспортните разходи на работника от Б. до местоработата му и обратно, независимо от причините за прекратяване на договора. Служителят се е задължил да постъпи на работа след влизането му в Република България с подписан трудов договор. Изрично е посочено във двата варианта на трудовия договор, че е подписан в [населено място] на 03.02.2025г., което обстоятелство не се възприема като достоверно, доколкото чуждият гражданин е следвало да се намира на територията на страната, за което няма данни. Уговорен е основен платен годишен отпуск в размер на 20 дни и допълнителен платен годишен отпуск в размер на 5 дни, противно на посоченото до тук. Освен това, клаузите на договора за предизвестие за прекратяване, както и останалите цитирани – възнаграждението, поемането на разноските, постъпването на работа – не е свързано с началото на срока на договора. В противоречие с тази клауза в края на договора е посочено, че служителят следва да постъпи на 12.06.2025г. Също се съдържат и двете хипотези: „непълно/пълно“ при 8 часов работен ден“ работно време.

Няма данни за конкретно жилище от апартаментния хотел, което се предоставя на чуждия гражданин от работодателя. Видно от декларацията на работодателя, че жилището се предоставя от работодателя, за ползването на жилището сезонният работник е сключил договор за наем, както и, че наемната цена е съобразена с възнаграждението и не се приспада автоматично, е в пълно противоречие с посоченото в трудовия договор, конкретно по т. 6, ал. 1 от него,

работодателят се ангажира да предостави на работника /служителя настаняване,, съгласно отбелязаното – осигурено и заплатено от работодателя.

Изложеното до тук за съдържанието на клаузите на трудовия договор и декларацията на работодателя, сочи на извод, че се съдържат противоречия и неясноти, клаузите са предвидени по начин, който позволява трудовият договор да бъде прекратен без каквато и да е отговорност за работника и по време, непосредствено след влизането му в страната. Посоченото, наред с противоречието относно разходите за жилище и неяснотата, кое точно жилище се предоставя, водят до извод, че трудовият договор е формален и страните не желаят действителното му изпълнение.

При така установеното, то действително не може от данните за съдържанието на трудовия договор и декларацията на работодателя да се направи извод за действително намерение чуждият гражданин да престира своята работна сила за работодател М. сандс ЕООД и в апартаментен хотел в [населено място] със същото наименование. Противно на твърденията в жалбата, не е налице нарушаване на права на оспорващия с процесния отказ, българската държава не е задължена да се съобрази с избора на оспорващия да сключи конкретен договор и да му издаде виза. Неоснователно е и позоваването на правото на труд по чл. 23 от Всеобщата декларация, доколкото българската държава няма задължение да осигурява посоченото право на всички чужди граждани по света, а само на чужденци, които се намират на нейната територия и под нейната юрисдикция, при спазване на изискванията на закона. Посочената норма освен това е принцип, от същата не произтича пряко задължение като претендираното с жалбата всеки чужд гражданин да бъде допуснат в страната, българската държава и като държава членка на ЕС, има суверенното право да прецени, дали са изпълнени изискванията за влизане и пребиваване в страната. Правото на труд не е абсолютно, нито сключването на трудов договор с български работодател предполага абсолютно задължение за българската държава да издаде виза за желания срок на престой.

Индиция за недостоверна цел е и обстоятелството, че чуждият гражданин не проявил грижата да представи личния си документ с необходимата легализация, като доказателство, че действително е желаел да се ползва от него на територията на страната. Посоченото е видно от представените копия на документа по административната преписка -Между България и Б. няма действащ договор за правна помощ, Б. не е и страна по Х. конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични документи от 1961 г. Издадените документи и други книжа от държава, която не е страна по Х. конвенция, и с която Република България няма действащ Договор за правна помощ подлежат на легализация, съгласно реда определен в Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, като е достатъчно да се посочи, че в чужбина тези документи се легализират от българските дипломатически и консулски представителства, а в случая такава легализация липсва, видно от копията на личните документи на чуждия гражданин на л. 45 на гърба и 46, от делото.

Изложеното до тук за данните в представените документи на български език, липсата на легализация на документите за самоличност, обосновават изцяло изводите на консулското длъжностно лице за отказ и на посочените основания по Приложение IV на Визовия кодекс на общността

„ т.10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“, което основание за отказ изцяло се установи от анализа на данните от трудовия договор и декларацията от името на работодателя,

и „т. 13. има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията

на държавите-членки преди изтичането на визата.“, което основание изцяло се установява в допълнение освен от изложеното за ненадежност на целта и условията на планирания престой, и от извода на съда, че чуждият гражданин не имал никакво намерение да се ползва от личните си документи на територията на българската държава, а от тук и намерение за напускане на територията на ЕС, което действително представлява риск от Миграция и преследване на различна цел от сезонна заетост в Република България.

В забележки е посочено – Приложение VI на Визовия кодекс на общността, идентично са повторени по съдържание точка 10 и точка 13 – „целта и условията на планирания престой не са обосновани. Предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата. Миграционен процес.“ Основанието „миграционен риск“ представлява допълнение към т.10 и т. 13 от Визовия кодекс и се доказва от обсъденото за данните и обстоятелствата от обсъдените документи.

Останалите данни, съдържащи се в документи, които оспорващият не представи на български език и съдът не обсъжда, съдът освен това счита изложеното за достатъчно да формира извод, че отказът е материално-законосъобразен.

Предвид всичко изложено, оспореният отказ е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното, и чл.172 АПК, съдът

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Я. Х. (У. Н.), [дата на раждане], гражданин на Б., срещу Отказ за издаване на виза по заявление № DON250000161V от 15.04.2025г., издаден от Г. П., завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в Доха, Катар.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: